

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **S. K.**, bytem P. 557/5, P. 5, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti osoby na řízení zúčastněné: CTR Výhledová a. s., IČ 276 31 141, se sídlem Sladkovského náměstí 525/1, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. S-MHMP 329689/2012/OST/So/Hn,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým stavební odbor Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „odvolací orgán“ nebo „žalovaný“) k odvolání žalobce změnil rozhodnutí stavebního úřadu Městské části Praha 5 (dále jen „stavební úřad“) ze dne 31. 1. 2012, č. j. OSU.Hl.p. 1545-73454/2011-Pak-R (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že do výroku vložil závaznou podmínku pro provedení stavby č. 19, ve zbytku rozhodnutí potvrdil.

Prvostupňovým rozhodnutím bylo stavebníku, společnosti CTR Výhledová, a.s. (nyní osoba na řízení zúčastněná pozn. soudu) vydáno stavební povolení na stavbu „Viladomy Žvahov“ na pozemcích parc. č. 1562/16, 1562/20, 1719, 1576, 1577, 1578, 1562/19, 1721, 1722, 1546, 1547, 1562/42, vše v katastrálním území Hlubočepy při ulici Výhledová, Praha 5.

Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí a své námitky vyjádřil v následujících žalobních bodech:

V prvním žalobním bodu žalobce nesouhlasí s žalovaným, že až dne 7. 1. 2013 byla prokazatelně doložena do spisového materiálu plná moc, kterou žalobce zmocnil Bc. M. G. pro zastupování ve stavebním řízení v plném rozsahu. Žalobce opírá své tvrzení o skutečnost, že bez plné moci by totiž stavební úřad osobě, která není účastníkem řízení ve věci, nemohl nechat nahlédnout do spisového materiálu. Pokud plná moc ze dne 3. 1. 2012 nebyla obsahem spisového materiálu, je to vinou správního orgánu, který ručí za obsah a kompletnost spisového materiálu.

Ve druhém žalobním bodu namítá žalobce, že ve stavebním řízení uplatnil prostřednictvím svého zástupce Bc. M. G. ve stanovené lhůtě námitky, avšak stavební úřad se jimi nezabýval a v rozhodnutí uvedl, že byly podány až po stanovené lhůtě, a proto k nim nebylo přihlédnuto. V rámci námitek nesouhlasil žalobce s tím, že poslednímu účastníku řízení bylo oznámení o zahájení řízení doručeno dne 2. 1. 2012 (fikcí, když k osobnímu převzetí došlo až dne 3. 1. 2012). Stavební úřad učinil závěr, že lhůta k uplatnění námitek uplynula dnem 12. 1. 2011 (žalobce zde patrně chtěl napsat 2. 1. 2012, jak plyne ze správního spisu – pozn. soudu) a námitky byly uplatněny po stanovené lhůtě. Pokud měl stavební úřad pochybnosti o doručování, pak měl dle žalobce v rámci předběžné opatrnosti vyzvat zmocněnce nebo zmocnitele k prokázání jeho tvrzení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí připouští, že jako důkaz byla uvedena doručenka s datem 23. 12. 2011, které bylo zřejmě omylem vystaveno poštou a při osobním odběru nebylo opraveno. Je zřejmé, že po odstranění tohoto nedostatku by se stavební úřad musel ze zákona zabývat jeho námitkami, což však neučinil, a proto má žalobce za to, že mu byla postupem stavebního úřadu odejmuta jeho práva a že napadené rozhodnutí stavebního úřadu je nepřezkoumatelné.

Žalovaný popřel zákonnost svého rozhodnutí tím, že i když prokazatelně zjistil v odvolacím řízení oprávněnost námitek žalobce, rozhodnutí stavebního úřadu nezrušil a nevrátil mu jej k novému projednání, ale rozhodnutí stavebního úřadu změnil a ve zbytku potvrdil.

Žalobce dále poukázal na skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „...byl veden úvahou, že při novém projednání by totiž stavební úřad aplikoval ust. § 114 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) a k námitkám vztaženým k územnímu řízení by nepřihlédl ...“. Žalobce namítá, že odvolací orgán nemůže vést úvahu o tom, jak by stavební úřad posoudil předmětné námitky žalobce ve stavebním řízení. Je nepřípustné, aby odvolací orgán předjímal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a do napadeného rozhodnutí vkládal svůj právní názor.

Ve třetím žalobním bodu žalobce uvádí, že v odvolání požadoval přezkoumání stanovisek předložených ke stavebnímu řízení. V oznámení o seznámení se s podklady pro rozhodnutí ze dne 2.11.2012 žalovaný uvedl, že podkladem napadeného rozhodnutí je stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 23.10.2012, stanovisko odboru životního prostředí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 10.8.2012 a stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 17.8.2012, ostatní vyjádření či stanoviska uvedená žalobcem nepovažoval žalovaný za závazná stanoviska. Žalobce je toho názoru, že jsou-li ve stanoviscích nebo ve vyjádření uvedeny závazné podmínky, jsou závazná.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce poukazuje na rozpor obsažený ve stanovisku odboru památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy. Toto stanovisko na jednom místě uvádí, že řešené území zahrnuje areály a objekty, které jsou nemovitými kulturními památkami zapsanými v Ústředním seznamu kulturních památek, jinde uvádí, že v místě nemovité kulturní památky nejsou. Žalobce dále poukázal i na vyhl. č. 5/1968 Sb., částku 3 „Chráněné přírodní výtvoř“ (Bránické skály, Pod Žvahovem, Skalka, Nad mlýnem, Zlatnice, Jenerálka, Střešovické skály, Velká skála, Jablonka, Čimické údolí, Prosecké skály, Meandr Botiče) s tím, že hrozí jejich poškození, včetně kulturní památky - sochy sv. Jana Nepomuckého, protože projektová dokumentace ani stanoviska dotčených orgánů neřeší dopravní zatížení komunikací.

V pátém žalobním bodu tvrdí žalobce, že dopravní řešení v dané oblasti je problematické a dosud nedořešené. Žalobce nesouhlasí s tím, že se jedná o identické námitky uvedené již v řízení o umístění stavby, naopak tvrdí, že pokud stavební úřad o jeho námitkách nerozhodl, pak rozhodnutí vykazuje vady (§ 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).

V šestém žalobním bodu namítá žalobce, že projektová dokumentace není svým obsahem zpracována v souladu s vyhláškou č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb. Především není řešena dopravní situace a bezpečnost okolních staveb při zakládání a provádění stavby.

V závěrečném sedmém žalobním bodu žalobce uvádí, že v rozhodnutí není vůbec řešena ochrana zvláště chráněných živočichů kategorie ohrožených, jejichž biotop byl v území prokázán. Příslušným dotčeným orgánem je pouze odkázáno na stanovisko k územnímu řízení, což žalobce považuje za nedostatečné. Spisový materiál vedený ve stavebním řízení vůbec neobsahuje biologický průzkum a jeho hodnocení. Žalobce má za to, že pouhý odkaz na stanovisko správního orgánu nepostačuje.

Žalovaný v písemném vyjádření k obsahu žaloby navrhl zamítnutí žaloby a k jednotlivým námitkám uvedl následující:

- *k námitce týkající se zastupování žalobce*, že se k ní vyjádřil již v napadeném rozhodnutí, kde se zabýval přípustností odvolání žalobce. Byla-li prokazatelně až dne 7. 1. 2013 žalobcem osobně doložena plná moc ze dne 3. 1. 2012 k zastupování pro stavební řízení v plném rozsahu pro Bc. M. G. do správního spisu, je zcela v souladu se zákonem, že napadené stavební povolení bylo doručeno přímo účastníku řízení, tj. S. K.. Žalovaný nesouhlasí s žalobcem, že je nutné vycházet z předpokladu, že stavební úřad umožnil jeho zástupci nahlédnout do spisu. Naopak z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu vyplývá, že úřad vůbec nepředpokládal řádné zastoupení, neboť lhůtu pro uplatnění námitek odvodil od doručení žalobci, nikoli zástupci. Kdyby byla plná moc řádně založena, měl by ji stavební úřad v průběhu řízení k dispozici a všechny písemnosti by doručoval dle jejího obsahu. Žalovaný dále podotýká, že pokud žalobce podával námitky svým jménem a byl přesvědčen, že bylo chybně doručováno jemu a nikoli jeho zástupci i přes řádně založenou plnou moc, mohl uplatnit postup podle § 41 správního řádu, tedy s úkonem požádat o jeho prominutí;

- *k uplatnění jednotlivých odvolacích námitek*, že jde o námitky, které jsou shodné s odvolacími námitkami a námitkami uplatněnými v řízení, které předcházelo vydání předmětného stavebního povolení. Námitky se týkají umístění předmětné stavby, nikoli jejího

provedení. Žalovaný proto odkazuje na § 114 odst. 2 stavebního zákona, podle něhož se k takovým námitkám nepřihlíží. Jedná se o námitky týkající se dopravního řešení stavby, prokázaného biotopu zvláště chráněných živočichů kategorie ohrožených či ohrožení založením stavby. Tyto námitky měly být nebo mohly být uplatněny v územním řízení. Žalovaný proto nesouhlasí s žalobcem, že žalovaný nemůže vést úvahu o tom, jak by je stavební úřad posoudil. Postup podle § 114 odst. 2 stavebního zákona nedává prostor pro správní uvážení, ale jednoznačně vymezuje postup, kdy jsou účastníkem ve stavebním řízení uplatněny námitky vztahující se k umístění stavby. I pokud by se jednalo o vadu řízení, je to vada, u níž nelze mít důvodně za to, že mohla mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy a na správnost tohoto rozhodnutí. Při novém projednání by totiž stejně stavební úřad postupoval podle § 114 odst. 2 stavebního zákona a k námitkám by nepřihlédl. V tomto smyslu žalovaný odkazuje rovněž na zásadu rychlosti řízení jakožto jednu ze zásad správního řízení, podle které správní orgány vyřizují věci bez zbytečných průtahů (§ 6 odst. 1 správního řádu).

Žalovaný dále upozorňuje na skutečnost, že žalobce do spisu založil kopii oznámení ze dne 9. 2. 2012 o výsledku reklamačního řízení ve věci oznámení o zahájení stavebního řízení, z něhož vyplývá, že mu bylo oznámení doručeno až 3. 1. 2012, avšak tato kopie byla založena až 8. 1. 2013. Žalovanému není znám důvod, pro který toto oznámení žalobce neuplatnil jako důkaz již v odvolacím řízení, ač měl nepochybně oznámení z pošty k dispozici. Žalovaný proto odkazuje na § 82 odst. 4 správního řádu, podle něž k novým skutečnostem a k návrhu na provedení nových důkazů se přihlédne pouze tehdy, pokud nemohly být uplatněny dříve. Vzhledem k těmto skutečnostem má žalovaný za to, že nedošlo ke zkrácení práv žalobce jakožto účastníka řízení;

- *k námitkám, které se týkají závazných stanovisek*, uvedl žalovaný, že pokud vydá dotčený orgán stanovisko, sdělení či opatření obsahující nějaké podmínky v předmětné věci, nestává se tím vydaný úkon „závazným stanoviskem“ ve smyslu § 149 správního řádu. Podmínky v něm uvedené mohou být případně převzaty do podmínek rozhodnutí ve věci a pak jsou pro účastníky řízení závazné;

- *k rozporu ve stanoviscích odboru památkové péče* žalovaný uvedl, že pozemky, na nichž byla projednávána stavba umístěna a povolena, nejsou podle územně plánovací dokumentace v území se zvláštní ochranou z hlediska památkové péče, tedy ani v památkové rezervaci, v památkové zóně či v ochranném pásmu Pražské památkové rezervace. Žalobcem uváděné stanovisko odboru památkové péče MHMP z roku 2003 není součástí správního spisu v dané věci. Projektová dokumentace pro stavební řízení byla zpracována v únoru 2011, a proto je bezpředmětné se vyjadřovat ke stanovisku dotčeného orgánu z roku 2003;

- *k námitce týkající se dopravního řešení stavby* uvedl žalovaný, že jde o námitku, která měla nebo mohla být uplatněna v územním řízení. Podle § 114 odst. 2 stavebního zákona se k ní ve stavebním řízení nepřihlíží. Koordinace dopravy včetně dopravy staveništní je v kompetenci příslušného silničního správního úřadu, který se k návrhu stavby vyjadřuje v územním i stavebním řízení. V daném případě byla žádost o stavební povolení z hlediska dopravy kladně posouzena příslušnými dotčenými orgány;

- *k námitce, že projektová dokumentace není zpracována v souladu s vyhláškou o dokumentaci staveb*, žalovaný konstatuje, že v odvolacím řízení žalobce nespecifikoval, v čem spatřuje nesoulad obsahu projektové dokumentace s vyhláškou. Přezkoumáním obsahu projektové dokumentace odvolacím orgánem nebyly zjištěny žádné zásadní vady;

- k námitce týkající se ochrany zvláště chráněných živočichů žalovaný uvedl, že k řízení bylo předloženo kladné závazné stanovisko příslušného dotčeného orgán a z územně plánovací dokumentace nevyplývá žádná zvláštní ochrana dotčeného území, a proto tato námitka nemá žádné opodstatnění.

V replice žalobce uvedl, že plnou moc si od něj vyžádal sám žalovaný, protože nebyla obsahem spisu, z čehož dle žalobce vyplývá, že žalovaný po přezkoumání odvolacího spisu dospěl k závěru, že tato plná moc měla být jeho obsahem. Pro žalobce je nepochopitelné tvrzení žalovaného, že stavební úřad sice umožnil zástupci žalobce nahlédnout do spisu, což je teoretický podklad pro závěr, že byl řádně zmocněn, ale z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí plyne, že stavební úřad zastoupení nepředpokládal. Co se týče vypořádání se s námitkami, žalobce má za to, že pokud by žalovaný nepředpokládal chybné rozhodování, zvolil by v odvolacím řízení jiný postup. Pokud by soud zrušil obě napadená rozhodnutí, došlo by pouze k jinému obsahu rozhodnutí stavebního úřadu, ale povinnost správních orgánů vypořádat se s námitkami žalobce by zůstala.

Osoba zúčastněná na řízení se v písemném vyjádření ztotožnila s žalovaným správním orgánem a dodala, že žalobce uvádí v žalobě stejné důvody jako v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. S těmito důvody se žalovaný řádně vypořádal, žalobce tak nemohl být zkrácen na svých právech, a žaloba je tudíž nedůvodná. Dle osoby zúčastněné na řízení je cílem postupu žalobce zabránit zastavení předmětných pozemků jakoukoli stavbou, a tento postup žalobce považuje za nesprávný a nezákonný.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (§ 51 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že bylo nesprávně doručováno přímo jemu, ač plnou mocí k zastupování ve všech úkonech správního řízení disponoval Bc. M. G.. Soud na tomto místě připomíná zásadu písemnosti správního řízení stanovenou v § 15 správního řádu. Ta spočívá v tom, že správní řízení je vedeno na základě písemných podkladů, které jsou postupně zařazovány do spisu.

Žalobce v žalobě tvrdí, že bez plné moci by stavební úřad osobě, která není účastníkem řízení ve věci, nemohl nechat nahlédnout do spisového materiálu, resp. tvrdí, že v rámci prvostupňového řízení bylo jeho zástupcem nahlíženo do správního spisu. Žalobce přitom však nijak neupřesňuje, ani nedokládá, kdy a za jakých okolností mělo k nahlížení do

správního spisu na základě plné moci dojít. Z obsahu správního spisu ani ze spisového přehledu (jehož se žalobce v žalobě dovolává), však tvrzená indicie, tedy že k nahlížení do spisu zástupcem žalobce došlo, vůbec nevyplyvá. Lze pouze konstatovat, že v písemně uplatněných námitkách ze dne 10.1.2012 je závěrem uvedeno „Plná moc je součástí spisového materiálu.“ a pod námitkami je podepsán Bc. M. G. v zastoupení S. K..

Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že stavební úřad shledal námitky ze dne 10.1.2012 opožděnými a rozhodnutí zaslal jak žalobci coby účastníku řízení, tak jej dal na vědomí Bc. M. G.. Napadené rozhodnutí bylo zasláno po předložení plné moci dne 7. 1. 2013 zástupci žalobce Bc. M. G..

Po uvážení výše uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že byť stavební úřad pochybil, ponechal-li bez povšimnutí žalobcovo sdělení „Plná moc je součástí spisového materiálu.“, když současně pod námitkami byl toliko vlastnoruční podpis Bc. M. G. (bylo na místě ověřit, zda plná moc je součástí správního spisu a v případě negativního výsledku vyzvat žalobce, popř. Bc. M. G. k doložení plné moci), není na místě z tohoto důvodu rušit napadené rozhodnutí, neboť tato vada řízení nevedla ve svém důsledku ke zkrácení práv žalobce. Tato vada neomezila žalobce v jeho právu podat opravný prostředek či následně žalobu, kterou se domáhá přezkoumání napadených rozhodnutí. Sama skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno přímo účastníku řízení, neměla vůbec žádný vliv na práva účastníka. Jak vyplývá ze správního spisu, odvolání bylo žalobcem podáno včas (žalobci bylo rozhodnutí doručeno 3. 2. 2012 a odvolání bylo podáno 14. 2. 2012) a žalovaný jakožto odvolací orgán se jeho námitkami řádně zabýval. Nedošlo tedy k žádnému zkrácení práv žalobce.

S ohledem na uvedené neshledal soud námitku v prvním žalobním bodu důvodnou.

Poté se soud zabýval námitkami obsaženými ve druhém žalobním bodu, v nichž žalobce tvrdí, že stavební úřad nesprávně vyhodnotil, kdy bylo doručeno oznámení o zahájení stavebního řízení, potažmo nesprávně vyhodnotil lhůtu k uplatnění námitek.

Stavební úřad posuzoval doručování oznámení o zahájení stavebního řízení podle doručky založené ve správním spise, podle níž bylo oznámení doručeno již 23. 12. 2011 (tj. v pátek pozn. soudu).

Z obsahu poštovní doručky, která se vztahuje k úkonu „Oznámení o zahájení stavebního řízení“ lze seznat, že obsahuje prohlášení příjemce zásilky, jenž potvrzuje převzetí zásilky dne 23. 12. 2011 s vlastnoručním podpisem S. K. (včetně uvedení jména a příjmení tiskacími písmeny). Soud má za to, že text doručky jednoznačně vypovídá o tom, že jmenovaný vlastnoručním podpisem potvrdil převzetí doručované listovní zásilky. Z této skutečnosti vycházel i stavební úřad, který neměl k dispozici žádné jiné podklady, které by toto doručení zpochybnilo, na základě presumpce správnosti dané datum považoval za datum skutečného doručení. Takový postup nelze stavebnímu úřadu vytknout, stavební úřad tedy správně vycházel z údajů obsažených na doručence, že k doručení došlo již dne 23. 12. 2011.

Doklad o tom, že k faktickému doručení došlo teprve dne 3. 1. 2012, byl žalobcem předložen až v rámci odvolacího řízení a to 8. 1. 2013 (být z předložené kopie „Oznámení o výsledku reklamačního řízení“ vyplývá, že předložená listina byla vydána již dne 9. 2. 2012). Odvolací orgán na str. 5 napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že s ohledem na tyto (nové)

skutečnosti, byly námitky uplatněné odvolatelem podány ve lhůtě, a proto se zabýval úvahou, zda postupem, kdy nebylo rozhodnuto o podaných námitkách, mohlo dojít ke zkrácení práv odvolatele. Jinými slovy odvolací orgán ve světle nově předloženého důkazu žalobcem dospěl k závěru o dodržení lhůty pro podání námitek, proto nelze úspěšně namítat v žalobě, že nesprávné posouzení otázky doručení „Oznámení o zahájení řízení“ stavebním úřadem mohlo žalobci přivodit újmu na jeho právech. Nadto, jak již bylo uvedeno výše, stavební úřad v době vydání rozhodnutí měl k dispozici toliko poštovní doručenkou, která nevzbuzovala důvodné pochybnosti o jejím obsahu, tedy že k doručení písemnosti došlo dne 23.12.2012.

Ani tuto námitku nemohl soud proto shledat důvodnou.

V návaznosti na odůvodnění druhého žalobního bodu nemohl soud shledat úspěšnými ani námitky obsažené *v třetím až sedmém bodu*, neboť v daném případě chybí osobní dotčení žalobce na jeho právech a zároveň jde o okruh námitek, ke kterým se dle § 114 stavebního řádu nepřihlíží.

Na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí odvolací orgán konstatoval, že obsah námitek, které byly uplatněny v průběhu stavebního řízení je identický s tvrzeními obsaženými v odvolání, přičemž se jedná o námitky, které se vztahují svým obsahem k umístění předmětné stavby, nikoli jejímu provedení. S poukazem na ust. § 114 odst. 2 stavebního zákona (námitky dopravního řešení stavby, prokázaného biotopu zvláště chráněných živočichů kategorie ohrožených, ohrožení založením stavby) učinil žalovaný závěr, že k těmto námitkám se v daném řízení nepřihlíží.

Odvolací orgán s poukazem na § 89 odst. 2 a § 84 odst. 2 správního řádu uzavřel, že i po předložení dokladu doloženého v rámci odvolacího řízení nelze pohlížet na uplatněné námitky jako úspěšné, a to jednak z procesního hlediska proto, že důkaz o převzetí oznámení byl předložen (v rozporu se zásadou koncentrace) až dne 8.1.2013, tj. téměř rok po jeho obdržení, a jednak z věcného hlediska, že se jedná o námitky vztahující se k územnímu řízení, a proto pokud stavební úřad o nich nerozhodl, nemohla tato vada mít vliv na soulad rozhodnutí s právními předpisy.

Soud shledává vhodným uvést, že při přezkumu rozhodnutí o žádosti o stavební povolení se lze zabývat pouze těmi námitkami, které mají přímý vztah k předmětu stavebního řízení. Ust. § 114 v odst. 1 stavebního zákona vymezuje věcný okruh námitek, tedy to, co může být obsahem námitek v tomto řízení. Účastník řízení může podat námitky pouze proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby anebo proti požadavkům dotčených orgánů. Námitky jsou navíc přípustné pouze v případě, že namítanými skutečnostmi je přímo dotčeno vlastnické právo účastníka anebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Jinými slovy, ust. § 114 odst. 1 limituje i to, kdo a v jakém postavení může námitky uplatňovat. Obě dvě podmínky, věcná i osobní, musí být splněny kumulativně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 133/2011). Pokud některá z podmínek není splněna, nejde o námitku ve smyslu § 114, a proto k ní stavební úřad nepřihlíží.

V daném případě se námitky týkaly umístění předmětné stavby, nikoli jejího provedení. Nesplnily proto věcnou podmínku. Stavební úřad tedy správně vyhodnotil, že se jednalo o takový typ námitek, k nimž se podle § 114 odst. 2 nepřihlíží, neboť jsou to námitky,

kteřé „byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře nebo územního opatření o asanaci území.“ Nadto žalobce nejenže nedoložil, ale ani blíže nekonkretizoval, v čem by mělo být přímo dotčeno jakékoli jeho právo. Pro uplatnění tohoto okruhu námitek tak jednoznačně chybí složka osobního dotčení účastníka řízení, což se týká i jeho námítky, že projektová dokumentace neřeší dopravní zatížení komunikací ani trasu staveništní techniky, a proto hrozí ohrožení životního prostředí, včetně kulturní památky - sochy sv. Jana Nepomuckého.

Soud se proto ztotožňuje s žalovaným, že v daném případě je obsah posuzovaných námitek takového druhu, že by se jimi stavební úřad s ohledem na ust. § 114 stavebního zákona zabývat nemohl, neboť jde o námítky v daném řízení nepřipustné.

Pro úplnost soud uvádí, že v obecné rovině lze souhlasit s názorem žalobce vyjádřeným ve třetím bodě, že jsou-li ve sděleních nebo ve vyjádřeních dotčených orgánů uvedeny závazné podmínky, jedná se o závazná stanoviska. Žalobce však svou námitku nijak nekonkretizuje ani nenaznačuje, jak a čím by měl být ve smyslu uvedeného tvrzení dotčen na svých právech. Takto obecně formulovanou námitku soud může jen stěží přezkoumat, neboť není patrné, z jakých konkrétních důvodů a v jakém směru by mělo dojít k dotčení práv žalobce.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Osobě zúčastněné na řízení soud žádnou povinnost v řízení neuložil a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. srpna 2015

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.